Marius von Mayenburg

Chip de foc

În românește de ***Victor Scoradeț***

Personaje

Tatăl
Mama
Olga
Kurt
Paul

KURT
Eu pot să-mi aduc aminte de naşterea mea.
OLGA
Ba nu poți.
KURT
Ba pot.
OLGA
Nici măcar eu nu pot să-mi aduc aminte de naşterea ta.
KURT
Păi nici n-ai fost de față.

OLGA
De ce-a fost mai rău am scăpat deja: Ce-a fost mai rău a trecut. Acum e ultima oară că mă gândesc la asta, ca să fiu sigură că a trecut. Cel dintâi moment de umilință se uită, unitatea cu carnea maternă. Pe urmă vin celelalte înjosiri, există şi fotografii: un sugar, o ființă din bale. Într-una din deschizăturile corpului tău, mama îşi îndeasă țâțele iar din toate celelalte țâşneşte şi stropeşte şi supurează în acelaşi timp. Înfăşurat în plastic până la gât, iar la gât dă pe dinafară şi se scurge în şorțul pe care ți l-au legat în jur, ca pe un steag, ca să te umilească. Şi atunci când țipi, fiindcă vrei să ieşi din rahat, ei îți îndeasă alt rând de bale în bot, până când în sfârşit te îneci şi ai în sfârşit linişte. Şi ăsta e doar începutul. De toate astea am scăpat deja.

Familia mănâncă.
KURT
S-a accidentat careva?

TATĂL

Nu. V-ați accidentat voi cumva?

KURT

Closetul e plin de sânge. E întins pe gresie şi cineva a călcat deja în el cu un pantof cu talpă striată.

TATĂL

Ah. *Lasă să cadă cuțitul şi furculița.*

OLGA

N-am fost eu.

KURT

Ce anume?

TATĂL

Şi atunci de la cine e acum?

MAMA

E de la mine.

KURT

Eşti bolnavă? E bolnavă?

MAMA

E ceva normal.

KURT

Eu nu găsesc nimic normal la treaba asta.

MAMA

Bine, dar trebuie să ştii asta.

KURT

Ce trebuie să ştiu?

Tatăl îşi scoate şervetul de la gât.

TATĂL

S-a terminat. Gata cu masa. Acum vorbim despre igienă.

MAMA

Dar trebuie să i se explice, dacă nu ştie.

KURT

Ce nu ştiu?

TATĂL

Dacă ai fi făcut curățenie în urma ta, acum n-ar mai trebui să pună întrebări din astea tâmpite.

KURT

Acum nu mai vreau să ştiu nimic.

OLGA

Femeile sângerează o dată pe lună, doar ți-am arătat deja.

La ea tocmai se întâmplă asta.

MAMA

Tu nu ai absolut nimic de-a face cu asta.

OLGA

Lasă că ştie el despre ce e vorba. Numai că s-a speriat.

TATĂL

Păi ce altceva să facă? Se duce omul la closet, şi acolo domneşte o mică baie de sânge pe gresie.

KURT

Acum termină cu asta.

MAMA

în acelaşi timp, către Tatăl

Nu vorbi aşa. Se mai întâmplă.

TATĂL

Oare nouă ni se pare frumos? Ai crezut tu cumva că nouă ni se pare frumos?

MAMA

către Kurt

Se poate să nu ştii asta, la vârsta ta.

TATĂL

De fapt, ar trebui să ştie, într-un menaj ca ăsta.

KURT

Nu mai vreau să ştiu nimic.

Se ridică şi pleacă.

MAMA

Dar trebui să mănânci.

KURT

Nimic nu mai trebuie să fac aici.

OLGA

Sunteți ultimii oameni.

(Îl urmează pe Kurt.)

MAMA

Ce i-o fi apucat iar.

TATĂL

Măcar acum du-te şi spală.

KURT

Am încercat absolut tot. Benzină, clei, terebentină, ulei. Am făcut experiențe cu salpetru, sulf şi zahăr. Pot să-ți contruiesc o bombă dintr-o cutie de

chibrituri. Există o mie de posibilități. Trebuie doar să fie împachetată strâns. Împachetată strâns.

OLGA

De ce-a fost mai rău am trecut, şi vreau să uit tot. La un moment dat ți se face lumină în cap şi corpul devine uşor. Nu îi mai priveşti sub bărbie, ci în față. Şi dacă e cazul că trebuie să loveşti, atunci e foarte comod să loveşti fețele astea.

Kurt lângă patul Olgăi.

KURT

Olga. Acum am visat-o. E clară de tot, treaba cu naşterea. Am visat un tren-fantomă, eu stau jos într-un vagon şi deodată începe să se zbată, şi vagonul se repede tunând într-o uşă batantă, aia se dă în lături, şi totul se face negru, şi de jur împrejur luminează becurile colorate din ochii păpuşilor-fantomă, alea se mişcă pe motoarele lor şi e un miros închis. Dar acum nu mai ştiu.

OLGA

Ce anume. Nu-mi place chestia asta. Dorm.

KURT

Dacă naşterea e asta, acum, sau pe urmă, ia stai, când vagonul iese afară bubuind, şi e iar lumină şi eu sunt orbit de tot?

OLGA

Încă mai dormi. Vino, întinde-te aici.

Kurt se întinde lângă Olga.

Eşti ud leoarcă.

KURT

Ăsta-i lichidul amniotic. Tot timpul spun asta. Măi să fie.

Da' ştiu că le dormi.

OLGA

Mai termină acum cu naşterea aia a ta. E mult de atunci. Pe atunci eram încă toți în epoca de piatră.

Kurt se sperie.

KURT

Ce burtă moale ai.

OLGA

Da.

Kurt plânge.

Nu e cazul să plângi, micuțule. Toate burțile sunt moi.

KURT

Am uitat. Acum am uitat tot.

OLGA

E totuna. Naşterea ta poți s-o uiți liniştit, de acum nu mai ai nevoie de ea.

MAMA

Ce voiam să-ți spun.

OLGA

Nu.

MAMA

Mai ai puțin şi eşti femeie în toată firea.

OLGA

Mamă. Nu vreau să purtăm discuția asta.

MAMA

Dar eu vreau să purtăm discuția asta, e important pentru mine ca mamă, să-ți spun asta, şi pentru tine ca fiică e şi mai important să asculți asta. O spun doar o dată. De la femeie la femeie.

OLGA

O ştiu.

MAMA

Înainte de toate, bărbații vor un singur lucru.

OLGA

Da. Pe mine.

MAMA

Ce?

OLGA

Toți bărbații mă vor doar pe mine. De aceea se cuvine să fiu atentă, fiindcă bărbatul, chiar când nu fac decât să mă uit la el, îşi şi dă pantalonii jos şi mă încalecă. Asta se petrece mai repede decât pot eu să văd. Eu am purtat deja această discuție. Şi anume cu tata.

MAMA

Aşa. Dar eu am să-ți spun altceva. În primul rând că eşti cam slabă, şi nici un bărbat n-o să te vrea. Dacă însă te laşi încălecată, şi sper că nu laşi să-ți scape nimic, aşa slabă cum eşti, atunci trebuie să fii pregătită. Şi pentru asta e nevoie de o discuție, de la femeie la femeie, fiindcă altfel de trezeşti în brațe cu un copil pe care nu şi-l doreşte nimeni, şi asta costă ceva, şi anume în cazul ăsta pe noi.

În baie.

OLGA

Ce te uiți aşa?

KURT

Nu mă uit deloc.

OLGA

E nou, tricoul meu.

KURT

Da.

OLGA

E un tricou cu guler pe gât. Îți place?

KURT

Nu ştiu.

OLGA

Atunci ce te uiți aşa?

KURT

Nu ştiu ce am.

OLGA

Trebuie să te bărbiereşti şi tu o dată.

KURT

Nimic nu trebuie.

OLGA

Ai păr pe față. În mijlocul feței îți cresc fire de păr din cap. Uite-te-n oglindă.

KURT

Nu se vede aproape nimic.

OLGA

Ăsta e un moment important. Hai să-ți săpunesc barba.

KURT

Nu vreu să încep cu chestia asta. Ca să miros pe urmă ca un tată, nu mersi.

OLGA

Tu miroşi ca un Kurt, dar pare bolnavă, o față din asta păroasă. Trebuia date jos firele astea de păr, care încet-încet şi-au croit drum afară. Ia aşază-te.

Îl aşază pe un taburet şi începe să-l săpunească.

KURT

Numai de data asta.

OLGA

Închide gura şi stai liniştit, altfel îți săpunesc şi limba. Ce te-ai uitat aşa la mine?

KURT

Credeam că să nu zic nimic.

OLGA

Aşa-i. Eu vorbesc acum. Te-ai uitat aşa, fiindcă mai ai puțin şi te-ai prins. Fiindcă ai început să te gândeşti la ce poa' să fie bun un corp din ăsta de femeie, ca al meu acum. Şi anume că e ceva aici, între picioarele tale, stai cuminte, care se potriveşte la ceva, care abia acum începe să se potrivească la ceva, care nu e: să stropească pişat în bazinul de la closet, ăsta e un sentiment nou în regiunea bazinului tău. Şi eu am declanşat asta, fiindcă mi-am tras pe mine bluza asta, care stă întinsă peste burtă. Cuminte. Asta ți-a sărit în ochi şi prin ochi direct în pulă. Ăsta a fost evenimentul, şi de-aia e şi logic că eu, ca sora ta, stau acum peste tine şi-ți tai barba de pe față, ăsta e începutul de la faptul că acum tu te faci bărbat.

KURT

S-a uscat spuma. Mă zgârii.

OLGA

Eşti gata.

MAMA

Iar eşti treaz?

TATĂL

Hm.

MAMA

Ce e?

TATĂL

Nimic.

MAMA

Atunci ce stai aşa în pat şi-mi bagi lumina în ochi?

TATĂL

M-am tot răsucit.

MAMA

Vrei să dormi puțin cu mine? Asta te linişteşte.

TATĂL

N-am terminat de citit asta aici.

MAMA

Ah.

TATĂL

Mai termin asta şi gata. Nu vreau să las să se rupă firul. Nu mai durează mult.

MAMA

Citeşte-o mâine.

TATĂL

Mâine este prea târziu. De fapt, deja acum este prea târziu.

MAMA

Pentru ce?

TATĂL

E deja trecut de douăsprezece. S-a făcut deja mâine. Data nu mai corespunde, iar afară ăştia au şi pornit la drum şi vând ziarul de mâine. În restaurante, lumea ştie deja. Numai eu stau în pat şi trebuie să mă prefac că toate astea nu mă interesează deloc.

MAMA

Păi ce mai e atât de important acum, încât să te mai intereseze în toiul nopții?

TATĂL

Dagmar Es, douăzeci şi nouă de ani. A fost prostituată şi ucisă. Natura rănilor indică faptul că –

MAMA

Cine are nevoie să ştie asta, înainte de culcare?

TATĂL

Eu. Eu vreau să ştiu asta.

MAMA

Eşti scârbos. Un ochi n-aş mai fi în stare să-nchid.

TATĂL

Urmăresc cazul ăsta de trei săptămâni. Dagmar Es este deja cea de-a treia victimă.

MAMA

Eu nu vreau să aud nimic despre o oarecare Dagmar Es în patul nostru. Poftim. *(Ea rupe ziarul.)* Uite că acum am făcut eu să se rupă firul.

TATĂL

Oh. Asta a fost o imprudență din partea ta. O greşeală. *(El adună bucățelele.)*

MAMA

Eşti bolnav.

TATĂL

Nu sunt obligat să mă cert cu tine în noaptea asta. *(El pleacă cu bucățelele de ziar.)*

MAMA

Hans. Hans? Ce faci?

TATĂL

(De afară.) Citesc ziarul.

(Kurt se spală pe dinți, mama se dezbracă şi se spală cu o cârpă. Kurt scuipă.)

MAMA

Ce ai?

KURT

Nu-mi place să văd asta.

MAMA

Sunt mama ta.

KURT

Tocmai.

MAMA

Suntem o familie.

KURT

Poate tu. Eu nu.

MAMA

Te jenezi. Atunci n-ai decât să te uiți în altă parte.

KURT

Chiar dacă mă uit în altă parte. Cu toate astea tu stai goală cu mine în baie şi ai cârpa aia de spălat între picioare.

MAMA

Păi mă spăl, e un lucru normal.

KURT

Tot ce faci tu e normal, tu poți să spui ce e normal, tu eşti mama.

MAMA

Ce te ambalezi aşa. Nu-ți fac nimic.

KURT

Ție nu-ți ajunge că eşti mama mea, mai trebuie să fii şi femeie.

MAMA

Naşterea lui: El a venit pe lume scoțând mai întâi piciorul stâng,

cu ăla s-a repezit afară, dar cu mâinile amândouă s-a agățat tare de burta mea. Am crezut că o să-mi rupă toate alea din mine, când or să-l tragă afară. Ăia îmi urlau tot timpu-n ureche, nu renunța, să nu renunți la copil, dar eu nu mai ştiam deja la care copil. Când l-am văzut, mai târziu, el închisese ochii strâns de tot, la fel şi gura. Eu am ştiut că nu doarme. În primele zile nu a deschis ochii. I-

au tras în sus pleoapele şi i-au pus lanterna în pupile. Atunci, el doar s-a uitat în lumină cu o privire rece şi nu a plâns. La fel face şi acum.

KURT

Nu vreau să am de-a face cu toată mizeria asta.

OLGA

Da' n-ai încotro. Nimeni nu scapă de asta. Nici eu.

KURT

Dar tu nu eşti aşa. Aşa de bolnavă.

OLGA

Aşa de bolnavi sunt numai bătrânii. Dar şi noi o să ajungem aşa, într-o bună zi. Nu poți să împiedici chestia asta, fiecare ajunge adult, într-o bună zi.

KURT

Mai bine vreau să fiu mort sau beat.

OLGA

În loc să te bucuri. Nu e ăsta lucrul cel mai rău. Ia uite. *Ea-şi bagă o mână la el în pantaloni.*

KURT

Ce faci?

OLGA

E rău?

KURT

Nu.

OLGA

Dacă nu mai poți să stai în picioare, poți să te rezemi aici.

Tatăl citeşte ziarul. Olga priveşte în gol.

TATĂL

Ia uite! Iar!

OLGA Ce țipi aşa?

TATĂL

E de necrezut. Nu-i aşa că-i de necrezut?

OLGA

Nu ştiu.

TATĂL

Iar au omorât-o pe una!

OLGA

Cum aşa, cine?

TATĂL

Olga. În oraşul ăsta, prostituatele sunt omorâte.

OLGA

Aha.

TATĂL

Nu te înspăimântă? Bărbații ăştia care umblă noaptea pe aici, cu cuțite la ei, şi se-ntind cu femeile astea într-o prăpădită de maşină şi pe urmă le taie şi umblă cu degetele prin măruntaiele lor.

OLGA

Hm.

TATĂL

Nu te înspăimântă asta?

OLGA

Eu nu-s prostituată.

OLGA

Ce te holbezi aşa?

KURT

Nimic.

OLGA

Iar te-ai pus pe gândit. Se vede. Deja îți fumegă țeasta.

KURT

Iar tu tocmai că nu mai gândeşti deloc, la un moment dat te-ai dezvățat, acum te-ai muiat la fel de mult ca şi ei. Or să te facă ei.

OLGA

Ce să mă facă? Iar trăncăneşti vrute şi nevrute.

KURT

Au ei ceva de gând cu tine.

OLGA

Şi tu ce faci. Tu nu realizezi nimic şi nici n-ai de gând să realizezi nimic. Nu faci decât să stai şi să te holbezi, dacă poți să distingi ceva în colțul ăla. Şi, distingi ceva?

KURT

Tu te-ai obişnuit deja, de-aia or să te şi facă. Tu ai să ajungi ca ei, asta vor ei, ăsta e scopul, la asta lucrează ei. Lucrau deja la asta încă de când te-au făcut.

OLGA

Şi tu zici că dacă stai aici şi te holbezi şi te gândeşti, atunci ai să ajungi altfel decât ei.

KURT

Eu n-o să ajung ca ăştia. Niciodată.

OLGA

Atunci, totul a început dintr-o dată să devină mult prea încet. Totul dura. Şi din cauza asta, totul se întinde şi e greu. Ca şi când ai avea nevoie de o oră, ca să cazi de la fereastră. Într-un fel, nu puteam să văd absolut nimic, aşa de încet mă uitam. Toate imaginile pătrundeau în creierul meu numai de foarte departe.

OLGA
Iar ai venit.
KURT
Da.
OLGA
Vreau să dorm.
KURT
S-a terminat cu dormitul. Acuma trebuie să fim treji. Ne contopim unul cu altul şi ne detonăm aici peste marginea saltelei.
OLGA
Tu nu te saturi niciodată?
KURT
Şi cu săturatul s-a terminat. Trebuie să ardem şi să ne consumăm. Vreau să mă pulverizez de tine.
OLGA
Dar pe urmă să nu adormi iar aici, ca să-mi umpli din nou perna de bale.

OLGA
Ai spus că acum sunt femeie.
MAMA
Arăți ca o femeie. Da.
OLGA
Ştiu şi eu.
MAMA
Tu m-ai întrebat.
OLGA
Dar atunci s-a terminat cu chestia asta, că încă mai sunt copil.
MAMA
Când vine clipa aia, s-a terminat.
OLGA
Şi acum a venit, sau nu? Îmi vine să vărs pe voi, când sunteți aşa.
MAMA
Cine să fie aşa?
OLGA

Păi, voi. Voi, ăştia marii, ăştia bătrânii, când vorbiți aşa. Singurul lucru care iese la iveală cu ocazia asta, e duhoarea de la dinții voştri puturoşi.

MAMA

Dar tu vrei să fii aşa de precisă, aşa ai spus, să nu mai fii copil, să nu mai miroşi a dinți de lapte, ci să fii adultă. Ai probleme, Olga.

OLGA

Ştiu. Asta trebuie să se schimbe.

MAMA

Te-ai culcat cu un băiat?

OLGA

Nu ştiu.

MAMA

Dacă ai fi făcut-o, ai şti. Câtă vreme nu ai făcut-o, nu se schimbă nimic, şi tu rămâi doar un copil cu corpul prea mare.

OLGA

Ah.

Mama îi prezintă Tatălui ceva care e înfăşurat în hârtie de ziar carbonizată.

MAMA

Am găsit asta în spatele garajului.

TATĂL

Ce-ai căutat în spatele garajului?

MAMA

M-am minunat.

TATĂL

Asta-i hârtie de ziar.

MAMA

Arsă. Parțial arsă. Eu însă m-am uitat înăuntru. Şi înăuntru e o mierlă moartă care e şi ea pe jumătate arsă.

TATĂL

Ziarul e de-acum două săptămâni.

MAMA

Tot aşa şi mierla, precis. Dar ce trebuie să facem acum?

TATĂL

Arunc-o.

MAMA

Sigur c-o arunc. Dar cu Kurt?

TATĂL

De ce ar trebui să facem ceva cu el?

MAMA

Fiindcă el a fost ăla, în spatele garajului.

TATĂL

Dar Kurt nu e-n stare să-ți împuşte o mierlă.

MAMA

Omule.

TATĂL

Da, ce ştiu eu, ce vrei tu în fond, femeie, femeie, femeie! O mierlă moartă pe jumătate arsă într-un ziar de acum două săptămâni.

MAMA

Nu facem nimic? Să nu facem nimic, când fiul nostru înfăşoară cadavre de păsări în ziare şi apoi flambează totul, fiindcă aşa ceva îl distrează, e normal aşa ceva, toți băieții fac asta, şi e de asemenea totuna, că în garaj stă o maşină, care e plină cu benzină şi care poate să-i zboare în cap, atunci când el, fiul tău, dă foc la păsări moarte?

TATĂL

Fiul nostru e la pubertate, şi pasărea era moartă, şi ziarul e vechi de două săptămâni. Punct.

OLGA

Kurt.

KURT

Ce mai e. Iar eşti înceată?

OLGA

Nu ştiu ce să fac mai departe.

KURT

Şi ce să fac eu?

OLGA

Ajută-mă să ies din chestia asta.

KURT

Nu eşti băgată-n nimic. Doar că stai aici ca o vată de zahăr.

OLGA

Nu mai pot să fac nici un pas. M-am ghemotocit de tot.

KURT

Păi nu te obligă nimeni să faci paşi. N-ai decât să stai pe loc.

OLGA

Trebuie să m-ajuți. Tu m-ai băgat în toată chestia asta.

KURT

Absolut nimic n-am făcut.

OLGA

Toată porcăria asta cu copilăria. M-am înecat cu totul în ea. Te tâmpeşti de la chestia asta, asta e, m-am tâmpit.

KURT

E numai rahat, ce spui tu aici, la mine nu s-a încetinit nimic, absolut nimic, în mine arde, tot timpul mă gândesc deja că ar trebui să-mi iasă fum pe urechi, şi când deschid gura, ar trebui să iasă un jet de foc.

OLGA

Tu. Ție ți-e bine în carnea ta şi ai o carapace dură. Tu ai devenit tare de tot, şi asta pe socoteala mea. Dar eu, eu m-am muiat. Alunec în mine însămi. Sunt putredă peste tot şi mă desfac în bucăți. Du-te, adu făraşul şi adună-mă cu mătura.

PAUL

Olga e o fată deosebită. Când a vrut să mă cunoască, mi s-a cățărat pe picior.

OLGA

Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu vreau copii de la tine.

PAUL

Atunci nu ne căsătorim. Şi de ce nu?

OLGA

Fiindcă nu eşti decât primul tip care mi-a ieşit în cale.

PAUL

Aha.

OLGA

Cu copiii nu-i decât aceeaşi poveste scârboasă.

PAUL

Aha.

OLGA

Oamenii ăştia neterminați. Până când a ieşit din starea de aluat, sunt deja bătrână şi moartă.

PAUL

Aha.

OLGA

Pe jumătate, eu mai sunt încă împotmolită într-o familie. Asta nu poți să ți-o închipui decât atunci când ai fost mai mult timp copilul unor părinți, dar asta nu i-aş dori-o nimănui.

PAUL

Deci eu nu sunt decât primul tip care ți-a ieşit în cale?

OLGA

Cum? *(Râde.)*
Primul. Şi cel mai bun. *(Îl sărută.)*

OLGA
Cu Paul ăsta am fost la film. Filmul trecuse de jumătate, şi nu s-a întâmplat nimic, în afară de limba lui Paul la mine-n gură, şi atunci filmul a început să se bâlbâie şi a devenit tot mai lent, şi chestia asta trăgea de mine atât de ciudat, că n-am putut să nu chicotesc, de femeia aia în rochie albă, cum merge ea aşa pe plajă şi-şi ține pălăria, ca să nu i-o ia vântul. Da' nu bate nici un vânt. Totul se bâlbâie din ce în ce mai tare, până când femeia alunecă tot mereu peste ecran, tot mai încet, bineînțeles că mai încet, şi la urmă ea s-a oprit cu pălăria ei cretină. Nu mai poate să se mişte şi se holbează. Şi la iuțeală pe rochia ei albă se face o pată maro deschis care se lățeşte tot mai tare şi se face neagră. Şi-n aceeaşi clipă din rochia ei țâşneşte afară o flacără, şi fata se deformează până când pătrunde, albă, prin fata neagră maro şi s-a dus, carbonizată la marginea ecranului, într-o secundă. Pe urmă au aprins lumina, şi Paul şi-a mai luat o bere, şi eu şedeam acolo şi eram foarte liniştită. Ăsta a fost cel mai bun film pe care l-am văzut vreodată la cinema.

KURT
Tipul are o motocicletă. Când îşi scoate casca, părul lui e turtit şi tipul arată ca un cretin.

PAUL
Şi?
OLGA
Şi ce?
PAUL
Cum ți s-a părut taică-meu?
OLGA
Nu ştiu.
PAUL
Nu-ți place.
OLGA
Ba nu. Doar că pur şi simplu nu ştiu.
PAUL
Ți se pare tâmpit.
OLGA
Nu. E taică-tu şi gata.
PAUL

Sigur.
OLGA
Un tată bătrân.
PAUL
Din păcate n-am altul. Nici mie nu-mi place cine ştie ce.
OLGA
Dar asta n-are nimic de-a face cu mine sau cu tine. Nu?
PAUL
Tu nu vrei să mi-i arăți pe părinții tăi?
OLGA
Nu există nimic de arătat.

PAUL
Bună ziua.
TATĂL
Bună ziua.
MAMA
Bună ziua.
TATĂL
Şi Kurt nu vrea să-i spun nimic prietenului surorii lui?
KURT
Bună.
TATĂ
Deci, dumneavoastră sunteți celebrul Paul.
PAUL
Da' de unde celebru.
MAMA
Fiindcă Olga a vorbit tot timpul atât de mult despre dumneavoastră.
PAUL
Da?
KURT
Nu.
TATĂL
Poate vreți să beți ceva?
OLGA
Nu trebuie să-i vorbiți cu dumneavoastră.
TATĂL
Oo. Ce preferați, Paul.

PAUL

Îmi place să merg cu ea cu motocicleta. E plăcut, fiindcă: Trebuie să se țină strâns de mine. Când pornesc, se agață de mine şi atunci îşi apasă sânii de spatele meu. Asta se simte. Nici jacheta de piele nu-i împiedică. E bine să ai aşa o viteză între picioare. Şi ei place.

PAUL
Olga.
OLGA
Ştiu deja.
PAUL
Ce ştii?
OLGA
Vrei să ne futem pe bune.
PAUL
Ce? Nu.
OLGA
Nu?
PAUL
Ba da. Bineînțeles.
OLGA
Atunci ce stai aşa ca prostu'.
PAUL
Mă gândeam –
OLGA
Acuma vrei sau nu?

MAMA
Şi. Mai povesteşte şi tu ceva.

Tatăl citeşte ziarul.
TATĂL
Hm?
MAMA
Ce ți s-a mai întâmplat azi.
TATĂL
Nimic.
MAMA
Cum nimic? Trebuie să ți se fi întâmplat ceva.
TATĂL
Nu.

MAMA

Întotdeauna aveai ceva de povestit, înainte. Tu ieşi din casă, nu se poate să nu ți se-ntâmple nimic.

TATĂL

De ce nu povesteşti tu ceva.

MAMA

Nu-ți mai dai deloc silința. Consideri că nu mai merită deloc să-ți dai silința.

TATĂL

Pur şi simplu nu mi s-a întâmplat nimic. A fost o zi de rahat. Oare e cazul să-ți cer scuze pentru asta?

MAMA

Atunci inventează ceva! *(Ea plânge. Tăcere scurtă.)*

TATĂL

Ia uite! Ai citit asta?

MAMA

(Disperată.) Nu! Ce anume?

KURT

Am încercat tot ce se poate. Cel mai bun lucru e întotdeauna, pur şi simplu: o sticlă. În ea pui benzină până la jumătate. În benzină, dizolvi stiropor sau bagi un tub de lipici. Deasupra torni ulei de păcură. Înmoi o cârpă-n benzină şi astupi sticla cu ea. Îi dai foc la capătul din afară şi o arunci printr-un ochi de geam în clădire. Şi atunci să vezi cum mai arde.

PAUL

Ce urli aşa? Doar nu s-a-ntâmplat nimic rău.

OLGA

Tocmai. Eu am crezut întotdeauna că, într-un moment ca ăsta, când s-a-ntâmplat asta, atunci totul trebuie să se schimbe. Că mă uit în urmă, şi totul zace devastat, într-o mare de ruine, eu aşa mi-am închipuit c-o să fie. Dar nu s-a-ntâmplat nimic.

PAUL

Adică ce? Eu sunt sensibil. Ar fi trebuit să tabăr şi să devastez ceva?

OLGA

Ar trebui să simt că mă sfâşii în două, în interiorul meu, ca să pot să ies din mine. Dar totul e la fel ca-nainte, nimic nu s-a schimbat.

PAUL

Dacă te gândeşti la vreo chestie de-aia, cu bărbatul brutal sau aşa, să ştii că nu-i genul meu, eu am o motocicletă şi mi-ajunge.

OLGA

Taci o dată! Ce de tâmpenii mai dai din tine când trăncăneşti aşa. Tu n-ai absolut nimic de-a face cu toate astea. Absolut nimic. Pentru treaba asta, la care trebuie să mă gândesc eu acum, şi pentru tot ce se chirceşte în mine acum, şi de ce îmi țâşneşte apa din ochi, toate astea nu au nimic de-a face cu tine şi cu pula aia a ta de organ masculin, şi nici cu vreo motocicletă – cu motocicleta nu are chiar nimic de-a face.

PAUL

Aşa. Păi atunci e bine.

KURT

Îți merge bine?

OLGA

Bineînțeles.

KURT

Nu cred.

OLGA

Ce?

KURT

Îți merge de rahat.

OLGA

De unde poți tu să ştii?

KURT

Poa' să vadă oricine. Cum stai atârnată de hainele alea ale tale. Ca otrava de molii.

OLGA

Ține-ți fleanca.

KURT

Îți merge de căcat. Asta e clar.

OLGA

Dacă ştii aşa de bine, atunci ce eşti aşa bulangiu să mă mai întrebi.

TATĂL

Să facem totul ca lumea. Fără alcool nu se poate. Ține-ți paharul. *Îi toarnă lui Paul în pahar şi îşi toarnă şi lui.*

OLGA

Eu de ce nu am pahar?

TATĂL

Ne tutuim deja de mult. Asta, acum, e o treabă între bărbați.

Tatăl şi Paul râd.

Eu sunt Hans.
PAUL
Paul, dar asta o ştiți deja.

Tatăl amenință cu degetul, râd amândoi.

Asta o ştii - ştii deja asta, Hans.

Râd amândoi şi beau. Tăcere scurtă.
TATĂL
E un lucru bun, că acum există şi un al doilea bărbat, aici în familie.
OLGA
Nu suntem căsătoriți.
PAUL
În afară de asta îl mai aveți şi pe Kurt.
TATĂL
Ăla e încă la pubertate.

KURT
E deja un an de când spune asta. Pentru părinți, pubertatea asta e un lucru foarte îngrozitor. Eu urmăresc chestia asta cu interes. Mama îşi trece mâna peste părul meu, cu capul aplecat într-o parte şi priviri compătimitoare, şi în timpul ăsta oftează, şi eu ştiu ce gândeşte ea: Săracul băiat. Pubertatea asta.

OLGA
Ce ai?
KURT
Nimic.
OLGA
De cât timp stai aşa?
KURT
Nu ştiu.
OLGA
Te-ai aşezat aici când am plecat eu.
KURT
Îhâm.
OLGA
Ai stat aşa tot timpul?

KURT

Nu ştiu. Lasă-mă-n pace.

OLGA

Te gândeşti la ceva?

KURT

Nu cred.

OLGA

M-ai aşteptat pe mine.

KURT

Eşti bătută-n cap?

OLGA

Vii cu mine, să ne culcăm?

KURT

Da.

OLGA

Nu din cauza motocicletei îmi place de el. Asta e ceea ce cred ceilalți. Stătea acolo cu freza aia turtită a lui, şi atunci m-am gândit, acum e momentul, şi l-am călcat pe picior. Mă duc cu el cu motocicleta. Îmi place de el, când se umflă în pene. Ca un copil cu jucăria lui. Ştiu că, atunci când mă țin strâns de el, îl ia cu călduri, şi sângele-i pulsează-n urechi, aşa de tare, că poate să şi-l audă sub cască. Asta îmi place. Efectul. Mai departe, nu are nici o legătură cu motocicleta.

(Fața lui Kurt e complet acoperită cu o alifie albă. Părul lui este parțial ars.)

MAMA

Poftim. Uită-te la el.

TATĂL

Aha. Doare?

MAMA

Ce întrebări poți să pui. Mai întâi că nici nu poate să-şi mişte obrazul. Aşa că nici n-are să-ți răspundă.

TATĂL

Cum poți să faci aşa o tâmpenie. De curând, un băiat a ars în întregime într-o casă. Incendiere. Aşa că tu ai avut noroc.

MAMA

Cum mai vorbeşti şi tu. *(Îl îmbrățişează pe Kurt,aşa mascat cum e.*) Chipul tău. Trebuie să ai grijă de el. El e cartea ta de vizită în viață.

(Kurt nu se mişcă.)

TATĂL

Lasă că trece. *(Îi pune mamei un braț pe după umeri.)* E tânăr, are să se vindece. Ce zice doctorul, când poate să se ducă iar la şcoală?

MAMA

Şcoală? Ce fel de şcoală? S-a terminat cu asta, bineînțeles că va fi dat afară.

(Ea plânge. Tatăl vrea din nou s-o îmbrățişeze, dar se răzgândeşte.)

PAUL

E comic, frate-tău.

OLGA

Nu cumva să spui ceva de frate-meu.

PAUL

N-am vrut decât să spun că mi se pare comic, cum stă el aşa, cu fața aia albă a lui.

OLGA

Asta găseşti tu comic. Şi-a ars fața. Ai avut tu vreodată dureri aşa de mari, şi el nu zice nici pâs, nici măcar o grimasă nu face.

PAUL

Păi nici nu poate.

OLGA

Comic.

PAUL

Da. *(Rânjeşte.)*

OLGA

Vrei să bei ceva? – Kurt, spune şi tu ceva. Mi-ar plăcea să fac ceva pentru tine. – De ce-ai făcut asta? Doar ştii să umbli cu focul, fiindcă te pricepi. Nimeni nu se pricepe mai bine ca tine. *(Ea plânge.)* Nu mă lăsa să stau aşa aici.

KURT

Tu îl ai pe Paul al tău. Lui poți să-i duci ceva de băut.

TATĂL

Uite că acuma l-au prins.

MAMA

Pe cine?

TATĂL

Pe ucigaşul de curve. Chestia asta n-o înțeleg.

MAMA

Ce nu-nțelegi? Doar de-aia citeşti toată ziua ziarul, ca să înțelegi totul.

TATĂL
Dar chestia asta tot n-o-nțeleg, că tipul era inginer. Ca şi mine.

Un inginer autentic.
MAMA
Ca să vezi şi tu.
TATĂL
Ce să văd?

(Mama ridică din umeri.)

Absolut nimic nu mai văd aici. Mi se face negru înaintea ochilor.

KURT
În pauză am rămas în clasă. Singur. M-am uitat în sus, la foc, cum se cățăra pe perdea în sus, jos cădea mizeria arsă şi fumega. A mers repede şi avea un parfum propriu. Mi-am lăsat capul să-mi cadă pe spate şi am lăsat să-mi cadă maxilarul şi am simțit o mare linişte în trosnetul ăla. Sus se desprinde din flăcări o bucată arzândă şi pluteşte în jos. Pe la colțuri se strecoară fumul, sus stă atârnat de flăcări. Totul vine mai aproape şi mi se aşează pe față. Mai întâi inspir adânc fumul verzui şi observ cum se contopeşte cu pielea mea. Nu mai apuc decât să-mi mătur scrumul de pe față. Durerea vine mai târziu.

OLGA
Unde ți-e motocicleta?
PAUL
E la reparat.
OLGA
S-a stricat?
PAUL
Pompa de benzină. Eşapamentul şi-aşa.
OLGA
Aha.
PAUL
O dată putem să mergem şi pe jos la plimbare.
OLGA
Ştiu şi eu.
PAUL
Acum nu-ți mai place de mine, unde nu mai am motocicleta cu mine?
OLGA

Ba da. Bineînțeles.

PAUL

Unii spun că-ți place de mine numai din cauza motocicletei.

OLGA

Un motiv trebuie să existe, atunci când îți place de un bărbat. Nimic nu vine din nimic. Dar tu poți să fii absolut liniştit. Doar ai motocicleta. *(Râde.)*

Mama îl unge pe Kurt cu alifie proaspătă pe față.

MAMA

Te mai doare? Ştiu eu că te mai doare. – Dar tu nu eşti un plângăcios.

KURT

Să nu uiți urechea.

MAMA

După ce a trecut povestea asta, ne aşezăm amândoi şi ne gândim împreună ce-o să fie mai departe cu tine.

KURT

Nu.

MAMA

Să ne interesăm să găsim o şcoală care să te primească.

KURT

Nu.

MAMA

Cum aşa, nu?

KURT

Nu mai mă duc la nici o şcoală.

MAMA

Nu trebuie să vorbim acum despre asta. Poți să te-apuci şi să-nveți o meserie.

KURT

Nu.

MAMA

Dar ceva tot trebuie să faci.

KURT

Am să fac.

MAMA

Ce anume?

KURT

Să fac ceva.

MAMA

Bine, dar ce?

KURT
Ceva.

Paul are un ochi vânăt.
PAUL
Gata cu întrebările tâmpite. Am avut scandal cu taică-meu.
MAMA
Cu tatăl tău?
PAUL
Gata cu întrebările tâmpite. Şi şi cu şeful meu.
KURT
Dar de bătut te-a bătut numai tatăl.
PAUL
Ce?
KURT
Pot să-mi închipui foarte bine.
TATĂL
Ce poți tu să-ți închipui?
PAUL
Absolut nimic nu poți să-ți închipui. Ce-ar fi să iasă ăsta un pic?
OLGA
De ce?
KURT
Fiindcă îi e ruşine când stau aici şi mă holbez la ochiul lui aranjat.
TATĂL *spre Kurt*
Linişte acum. *Lui Paul*
Paul.
PAUL
Da.
TATĂL
Vrei să bei ceva?
PAUL
Da.

KURT
Era clar că are să-ncerce să egaleze. A văzut chipul meu de foc şi s-a gândit, ce-ar fi să facă şi el ceva. Îl lasă pe taică-su să-i umfle ochiul. Jalnică încercare. Jalnic.

PAUL

Mai întâi a fost aşa, că seara am băut ceva şi a doua zi am întârziat. Kretschmer s-a înfuriat şi a spus că sunt o deziluzie pentru el şi că duhnesc ca un butoi de bere trezită. Aşa că s-a ajuns la scandal şi eu am plecat. – De fapt, el m-a dat afară. Şi acasă a mers imediat mai departe. Taică-meu a urlat la mine, şi acum îşi vrea banii înapoi. Mi i-a împrumutat atunci, când am început treaba la Kretschmer Electrice, aparate de ras şi electrice în general. Deci am dat patru mii cinci sute pe Yamaha, cinci sute de centimetri, revizie tehnică la zi şi aşa mai departe. Taică-meu a zis că puteam să i-i dau înapoi în rate, pe urmă, că acum aveam un venit regulat. Dar acum nu mai e regulat, aşa că a trebuit să vând motocicleta, şi am constatat că, pentru o Yamaha folosită, nu mai iei decât o mie cinci sute. Şi acum îi datorez lui taică-meu trei mii de mărci, şi asta-i problema acum.

TATĂL

Dacă vreodată nu vrei să dormi acasă, poți să vii oricând la noi.

PAUL

Mulțumesc.

OLGA

Şi cum mai merge cu pompa de benzină?

PAUL

Olga.

OLGA

Totul reparat ca lumea?

PAUL

Nu-i cinstit.

OLGA

Ieşim în weekendul ăsta la iarbă verde şi vedem cam ce mai poate rabla, tu ce zici?

PAUL

Termină o dată. Fiindcă nu s-a putut altfel.

OLGA

A avut nevoie de reparație. Aşa ceva, asta e exact ceea ce n-ar fi trebuit să faci niciodată, să-mi vii mie cu chestii de-astea. Din nimic iese doar nimic. Acum ai vândut-o.

TATĂL

Am putea să ieşim noi cu trei mii.

MAMA

Nu ştiu de ce ar trebuie să facem una ca asta.

TATĂL

Unde a fost bătut în halul ăsta de taică-su.

MAMA

N-are decât să-l bată şi el.

TATA

Ar fi pur şi simplu frumos din partea noastră.

MAMA

Nu e însurat cu Olga. Şi cum are să ni-i dea înapoi. N-are un venit regulat.

TATĂL

Păcat. Oricum e păcat.

PAUL

Cum îți merge?

KURT

Ce?

PAUL

Am întrebat cum îți mai merge. De exemplu, cu fața.

KURT

Cum poți să pui aşa nişte întrebări căcăcioase?

PAUL

Asta nu-i o întrebare căcăcioasă.

KURT

Vrei să faci conversație?

PAUL

De ce nu?

KURT

Nu cu mine. Nu tu cu mine.

PAUL

Şi tu mă găseşti acum de căcat.

KURT

Foarte inteligent. Întotdeauna te-am găsit aşa.

PAUL

Şi, există vreun motiv pentru asta?

KURT

E nevoie de unul?

PAUL

Nu. Atunci tu eşti bulangiul ăla cu care se-nrudeşte prietena mea.

KURT

Dintotdeauna am fost înrudit cu ea, pe atunci tu nici nu ştiai că fetele n-au pulă.

PAUL

În schimb, acum nimeni nu ştie mai bine decât mine că Olga n-are pulă. *(Râde stupid.)*

KURT

Asta s-o crezi tu.

PAUL

Ce?

KURT

Dintre bombele dificile, bomba cu bălegar e cea mai simplă. Îți trebuie ziar, motorină şi vată sau cârpe de stofă. Şi bineînțeles bălegar. Se toarnă bălegarul într-o pungă din hârtie de ziar. Deasupra vata. Se-mpachetează bine. Strâns, asta e important, mai ales strâns. Vata se înmoaie cu motorină. Aprinzi un chibrit şi-l arunci înăuntru. O iei la goană şi te-arunci la pământ, cât mai departe cu putință. *(Imită o explozie.)* Buuumm!

OLGA

Nu țipa la mine.

PAUL

Dac-ai şti ce-a spus frate-tău.

OLGA

Ce-a spus?

PAUL

Sunt baliverne. Sunt baliverne, da?

OLGA

Da' ce-a psus?

PAUL

Porcării. Despre voi. Chestii perverse.

OLGA

Suntem frați.

PAUL

Aha. Sunteți frați. Asta nu-i o noutate şi nu-mi spune nimic în contextul ăsta.

OLGA

Asta face să existe o apropiere naturală. Suntem o familie.

PAUL

Nu puteți să fiți o familie aşa de strânsă, ca să devină naturală, o apropiere ca asta. Asta e monstruos. Pervers.

OLGA

Mai bine nu spune aşa ceva.

PAUL

Eşti o curvă, asta eşti. O curvă mică şi căcăcioasă.

OLGA
Nu era nevoie să-i spui asta.
KURT
De ce?
OLGA
Acuma s-a dus.
KURT
Ei şi? Era şi timpul.
OLGA
Mi-e aşa de rău.
KURT
Niciodată n-am putut să mă uit la voi. Tu şi cu ăla.
OLGA
Acum s-a dus. Nu mai ştiu nimic.
KURT
Nici n-ai nevoie să ştii. Un lingău ca ăla. Ăla n-avea ce căuta lângă tine.
OLGA
Pe toate le ştii tu mai bine în locul meu?
KURT
Câteodată mi s-a părut că ştiu mai bine ca tine. Cum să-ți bagi tu limba într-o față străină ca aia.
OLGA
Acum s-a terminat cu asta.
KURT
E bine aşa.
OLGA
Ştiu şi eu. Sunt terminată. Tu nici n-ai de unde să ştii cum e.
KURT
Ştiu, dar mi-e totuna.

TATĂL
E rău pentru tine?
MAMA
Bineînțeles că e rău pentru ea. Ce-ntrebare.
TATĂL
Lasă-mă. Vreau s-aud de la ea. Dacă e rău pentru ea. E rău?
MAMA
Nu vezi şi singur? O torturezi. E rău. Trebuie să poți să-ți închipui asta.

TATĂL

Pot să-mi închipui. Dar nu sunt femeie. N-am de unde să ştiu. Vreau să am voie să întreb.

MAMA

Câteodată nu e voie să-ntrebi. Scormoneşti în răni deschise.

OLGA

E-n regulă.

MAMA

Poftim?

OLGA

E-n regulă, papa. E-n regulă.

TATĂL

Vezi, asta am vrut să aud.

MAMA

Ca să poți tu să dormi liniştit, totul e-n regulă la masa familiei, dați-mi ziarul.

TATĂL

Am vrut să spun că am vrut să aud aşa ceva cum vine de la ea, că vine de la ea, nu de la tine.

MAMA

Dar în felul ăsta vine de la tine.

TATĂL

De la mine?

MAMA

Fiindcă vrei tu să fii liniştit. Nici o problemă în familie. Şi aici şade fiica ta şi e un focar de infecție, cu fața aia a ei, răvăşită, părăsită, un bacil, asta e ea în ochii tăi. O chestie ca asta te deranjează la cină. De aia trebuie să se lase ea torturată, cu fața asta a ei, până când ajunge să zică: E-n regulă. Nimic nu e-n regulă. Nu-l minți, Olga! Spune-i cât eşti de devastată, pe dinăuntru, spune-i cât de mult te dor întrebările lui!

KURT

Hai, Olga, să mergem.

OLGA

Da.

MAMA

Iar ai reuşit. Copiii noştri nu mai vor să mănânce cu noi.

(Kurt citeşte o carte. Olga îl priveşte mult timp.)

OLGA

Ce citeşti?

(Kurt citeşte.)

Ce citeşti?

(Kurt ține o clipă cartea în sus, apoi o coboară imediat din nou. Olga nu a putut să vadă nimic.)

OLGA

E bună?

KURT

Linişte. Nu vreau să aud nimic. Trebuie să citesc.

OLGA

Măcar pot să mă uit şi eu?

KURT

Nu-i nimic de văzut.

MAMA

O dată şi-o dată trebuie să se fi întâmplat. E drept că nu mai ştiu exact când a fost asta, dar ştiu că nu s-a-ntâmplat treptat. Mai degrabă, ca şi când deodată ar fi căzut un capac. În ochii lui, acolo se putea vedea schimbarea asta. Deodată acolo s-a închis ceva. S-a-nchis capacul.

TATĂL

Iar şade ăsta aşa.

MAMA

N-ai ce să-i faci. Când i se năzare lui aşa.

TATĂL

Kurt. Ia mişcă-te.

KURT

Nu.

TATĂL

Un pic trebuie totuşi să te mişti şi tu.

KURT

Absolut nimic nu trebuie să fac.

TATĂL

Toți flăcăii de vârsta ta joacă fotbal.

KURT

Să nu mai zici flăcăi.

TATĂL

Luăm o minge, şi –

KURT

Nu luăm nici o minge. Şi nici nu mergem pe nici o pajişte ca să dăm acolo cu picioru-n mingea aia, încolo şi-ncoace, ca doi idioți.

TATĂL

Eu nu sunt idiot.

(Tăcere scurtă.)

Putem să facem şi altceva.

KURT

Da. Eu rămân aşezat aici şi tu te duci într-altă parte. Asta ar fi altceva.

MAMA

Îți iroseşti toate calitățile tale de tată pe ăsta.

KURT

De ce nu te duci tu să joci fotbal cu el.

TATĂL

Nu mai vorbi aşa obraznic cu maică-ta. Ca şi când aş avea nevoie de cineva cu care să joc fotbal. Ca şi când ar fi o favoare din partea ta, dacă ai juca cu mine. În privința asta te înşeli, însă, dragul meu. A fost ultima oară că ți-am făcut o asemenea ofertă.

KURT

Atunci pe viitor ai să joci singur fotbal. Ca şi ceilalți flăcăi de vârsta ta.

OLGA

Acum e din nou în mine, senzația asta, ca şi când ar zăcea ghemuit acolo un animal mort. Ca un cadavru rece a zăcut peste mine mereu şi m-a făcut grea. Paul avea totuşi altă viteză. Dar asta o gândesc numai acum, unde a venit iar paralizia asta peste mine grămadă.

KURT

(Citează, pe dinafară sau din carte.)

Lumea se naşte din foc şi se dizolvă la loc în foc, la anumite intervale de timp, într-o permanentă alternanță, în vecii vecilor.

KURT

Nu mai boci.

OLGA

Mă simt atât de singură.

KURT

Mă ai pe mine. Eu pot să-ți dau totul.

OLGA

Nici tu nu eşti altceva decât un mic trup de bărbat.

KURT

(Arată o sticlă cu tărie.)

Uite ce-am adus aici. Ca să facem schimb de creiere.

OLGA

Nu. Nu mai vreau.

KURT

Am crampa aia în cap. Trebuie s-o dizolv. În alcool. Bea tu prima.

OLGA

Dar nu simt nevoia.

KURT

Ba ai nevoie. Eşti bolnavă.

OLGA

Nu.

KURT

Ba da. Tu eşti la fel ca mine.

OLGA

Tu nu eşti bolnav.

(Kurt râde.)

Nu mai râde aşa.

(Kurt râde.)

Faci o față ca un animal, când râzi aşa. *(Ea bea.)*

(Tata, Mama, Kurt şi Olga la masă.)

TATĂL

Spune şi tu ceva, Kurt. De ce nu spune nimic?

MAMA

Nu mai înțeleg absolut nimic când e vorba de el. Nu spune nimic cât e ziua de lungă.

TATĂL

Eşti bolnav?

MAMA

Nici Olga nu mai spune nimic.

TATĂL

S-a întâmplat ceva? E cazul să ne facem griji?

MAMA

Au ajuns acasă împreună şi pe urmă au urcat în camerele lor. Şi când i-am strigat, nici un răspuns. M-am dus sus şi am intrat mai întâi la el în cameră, şi şedeau amândoi pe covor. Fiecare în alt loc, şi se uitau.

TATĂL

Şi?

MAMA

Şi nimic. I-am lăsat.

TATĂL

Poate-s bolnavi.

MAMA

Da. Poate.

TATĂL

Sunteți bolnavi? S-a-ntâmplat ceva?

MAMA

Nu te mai osteni degeaba, eu una am renunțat, ăştia nu mai spun nimic pe ziua de azi.

TATĂL

Frumoasă masă.

(Olga strigă în somn.)

KURT

Olga. Ce ai?

OLGA

Să nu m-atingi.

KURT

Ce s-a-ntâmplat? Ai visat?

OLGA

Da.

KURT

Linişteşte-te. *(O ia-n brațe.)*

OLGA

Cum mai miroşi.

KURT

Cum miros?

OLGA

La fel ca mine. Să verşi nu alta.

(Plânge.) Te-am visat. Am văzut fața ta, cu alifie pe ea, doar te uitai cu ochii ăia ai tăi şi nu spuneai nimic, aproape de tot de fața mea, poate că erai deja mort.

KURT

Nu-mi mai povesti visele tale scârboase. Dormi acum. Am eu grijă.

OLGA

Mai bine nu. Dă-mi drumul.

KURT

Nu fii tâmpită.

OLGA

Nu sunt tâmpită. Mi-e frică.

(Tăcere. Se uită unul la altul prin întuneric.)

KURT

Eu mă culc pe covor.

(Se întinde pe jos.)

OLGA

Kurt.

KURT Ce vrei?

OLGA

Nimic.

KURT

Acum dormi.

OLGA

Da.

PAUL

Vreau să vorbesc cu Olga.

TATĂL

Asta vrem şi noi.

MAMA

Ce-ai putut să faci din ea, e distrusă de tot, din cauză c-ai plecat.

PAUL

Nu spune asta aşa în direcția mea, mai bine uite-te la Kurt, la mândrețea aia de fiu al vostru. Ăla-i bolnav. Îl lăsați aşa să umble liber, şi pe urmă vă mirați până vă ies ochii din cap, de cât de ciudată poate să se facă Olga.

MAMA

La el nu-i decât pubertatea cea mai normală din lume, dar tu, tu i-ai zdrobit ei inima, aşa să ştii, inima i-ai zdrobit-o.

TATĂ

Lasă asta.

PAUL

Locul lui e la balamuc, cu pubertatea aia normală a lui cu tot, la balamuc, sub cheie şi lacăt, fiindcă e nebun de legat, după părerea mea.

OLGA

Ce mai cauți aici?

PAUL

Să vorbim. Vreau să stau de vorbă cu tine.

OLGA

Cu curva aia mică şi căcăcioasă.

PAUL

Asta-i doar doar aşa, o vorbă, pe care o spui când ți se suie sângele la cap.

OLGA

Eu n-am spus-o încă: curvă mică şi căcăcioasă.

PAUL

Păi tu eşti femeie.

OLGA

Aha.

PAUL

Şi în general. Eu am venit să-mi cer scuze. Tocmai de-aia am mai venit o dată aici. Am vrut să spun că totuşi nu-i vina mea. Că ăla m-a înfuriat în halul ăsta, eu n-am mai spus niciodată aşa ceva, dar labagiu ăla micu –

OLGA

Aha.

PAUL

Lasă că un pic tot e el un labagiu mic, Kurt al tău, aşa invidios cum e, a făcut-o intenționat, fiindcă voia să ne despartă, m-am prins eu, acum, şi de-aia vreau eu să spun, fiindcă nu-i o treabă-ntre noi, ci fiindcă un al treilea s-a băgat aici, aşa că de-aia –

OLGA

Şi nu mai sunt perversă?

PAUL

Asta trece. Un timp aşa eşti perversă la-nceput. Asta trece, şi pe urmă totul o să fie aşa cum trebuie.

OLGA

Cum mai poate să fie ceva aici? Cum îți închipui tu treaba asta?

PAUL

Olga, eu unul îmi dau toată silința. Noi doi ne potrivim, toată lumea spune asta. Eu zic să mai facem o încercare, noi doi, ce zici?

(Tăcere.)

Nu-mi răspunde dacă n-ai chef. Îți las timp.

OLGA

N-am nevoie. Toate câte le-ai spus acum poți să le strângi cu mătura la un loc şi să te caci pe ele, ăsta-i răspunsul pe care ți-l dă curva mică şi căcăcioasă.

TATĂL

Iar n-au venit. Ăştia chiar nu mai mănâncă nimic?

MAMA

Le pun mâncarea pe scară.

TATĂL

Te duci cu mâncarea după ei, să mi se fi întâmplat mie una ca asta. Măcar mănâncă, ce le duci tu acolo?

MAMA

Aşează farfuriile goale lângă scară. Dar poate că o aruncă-n closet.

TATĂL

În curând or s-ajungă ca nişte animale, acolo sus.

MAMA

Numai că mi-ar plăcea să ştiu ce fel de animale sunt ei.

TATĂL

Animale împăiate. Ăştia sunt împăiați.

(Mama râde scurt.)

MAMA

Ăştia nu ne plac. Ăştia ne plac pe noi mai puțin chiar decât ne plăcem noi singuri pe noi. Ar prefera să moară de foame, decât să mănânce cu noi.

TATA

Dar nouă ne place de noi. Chiar adineaori ai râs.

(Mama nu spune nimic.)

Orişicât, încă mai mâncăm împreună.

MAMA

Orişicât.

KURT

O şcoală e un loc bun. Sau un supermagazin. Dificil – dar mai bun – e un bloc de parcare. Bubuie ca lumea, dacă o faci cum trebuie. În orice caz o biserică e şi ea potrivită.

OLGA
Nu vrei să ştii de ce sunt cu tine acum şi de ce nu mai sunt cu ceilalți?
KURT
Nu. Mi-e totuna, şi oricum ştiu.
OLGA
Nu ți-am spus niciodată, de unde poți să ştii?
KURT
Nu vreau deloc să ştiu. Dar tu vrei s-o spui aşa că dă-i drumul.
OLGA
Nici nu vreau să-ți spun.
KURT
Atunci nu-mi spune.

OLGA
Nu ştiu unde să mă duc. Ore întregi stau în fața oglinzii şi-mi vine să-mi smulg fața, fiindcă nu pot să mă văd întreagă. Bărbia mea de jos, în spate, locul din cap de unde-mi creşte coada. Mă răsucesc şi mă strâmb şi-mi mai iau o oglindă, dar nu mă văd decât pe bucăți. Câteodată mă recunosc în mijlocul intersecției. Cineva, o femeie care arată exact ca mine. Mă holbez la mine, cu ochi tulburi, până când aproape că mă sufoc. Câteodată îmi fac cu mâna şi mă uit în privirea aia străină, care mă fixează înspăimântată. Arăt la fel ca toți oamenii. Exist cel puțin în dublu exemplar în oraşul ăsta.

OLGA
Unde te duci?
KURT
Plec.
OLGA
Nu-mi spui unde te duci?
KURT
Nu.
OLGA
Te mai întorci?
KURT
Da.
OLGA
Ia-mă şi pe mine.
KURT
Nu.

TATĂL

N-ai voie s-o iei în tragic. Are să treacă. E doar o fază. Fiindcă noi am stat de vorbă cu un doctor, există faze din astea.

PAUL

În orice caz, pentru mine nu e loc, în faza asta.

MAMA

Tu singur eşti de vină, tu ai adus-o în starea asta, să bată câmpii-n asemenea hal, şi acum stai aici şi te văicăreşti în faţa noastră.

TATĂL

Lasă asta. Acum că tot e aici. Şi doar ai avut o influenţă bună asupra ei, până acum.

PAUL

Ştiu şi eu.

TATĂL

Vino în continuare pe aici, tot timpul, şi-atunci o să se-nmoaie ea.

PAUL

Deloc nu se-nmoaie, vă spun eu, cât timp stă acolo sus cu Kurt ăsta, deloc nu se-nmoaie. Din contră, totul se face tare, şi anume ca betonul de tare, asta se vede de la distanţă.

MAMA

Ăsta-i un tolomac.

TATĂ

Şi ce dacă-i tolomac. Dacă vrei să reuşeşti în vreun fel să-i desparţi pe ăştia doi, atunci poţi să iei şi un tolomac la nevoie. Şi chiar aşa de tolomac nu e el.

MAMA

Ăsta nu reuşeşte să-i despartă.

TATĂL

Atunci cine?

(Mama ridică din umeri.)

Iar în timp, un bărbat ca ăsta e altceva decât un frate care nu mai iese din pubertate.

MAMA

Ştiu şi eu. Absolut nimic nu mai ştiu, am obosit.

KURT

Voi toţi aveţi o imagine greşită despre viaţă. Omul este un instrument. Se consumă un combustibil, şi el se pune-n mişcare. Asta generează căldură. Câtă

vreme mai arde încă, omul trăieşte. Un mort e rece, acolo nu mai arde nimic. Căldură, foc, ăsta-i principiul, e o chestie biologică. Nu e cum gândiți voi. Voi vă vedeți doar în raport cu alții, altfel nu vă vedeți. Voi vreți să vă vedeți oglindiți în ceilalți şi credeți că atunci vă alegeți cu ceva din voi înşivă, şi că atunci chiar existați. Ceea ce este în întregime rahat. Dispăreți. Vă subțiați, până când ați dispărut, nu mai puteți să deosebiți absolut nimic, cine sunteți voi şi cine sunt ceilalți. Asta e greşeală, că credeți că aşa trebuie să stea lucrurile. Trebuie să te eliberezi din legătură şi să devii de sine stătător, afară cu gândurile străine şi totul închis etanş, nici o antenă să nu mai scoți în afară, doar arme, ca o meduză, oarbă şi loveşte, şi cine se apropie este ars, fără furie. Închide gura, închide urechile şi la fapte!

OLGA

Ştiu că tu ai fost ăla.

KURT

Ce am fost eu?

OLGA

Că a ars biserica. Tu ai fost ăla.

KURT

De ce?

OLGA

Şi magazia aia acum două săptămâni tot aşa. Sunt absolut sigură. Observ asta, cum stai întins lângă mine toată noaptea şi nu dormi. Asta e atunci când ai mai dat foc la ceva.

KURT

Nu poți să dovedeşti nimic.

OLGA

Ba da. În pivniță ai tot ce-ți trebuie, m-am uitat la tot, în toată liniştea, în noaptea aia când ai dat foc la biserică. Şi pe urmă pielea ta miroase a benzină.

KURT

Ei şi. Acum ce faci?

OLGA

Le spun la părinți, poate, sau direct la poliție.

KURT

Ştiu că n-ai să faci asta.

OLGA

Ba da.

KURT

Deci e un joc. Ce trebuie să fac, ca să renunți?

OLGA

Să mă iei cu tine, data viitoare.

MAMA

Du-te-acasă, eşti beat.

PAUL

Nu se poate, taică-meu a luat puşca din cui.

TATĂL

Lasă-l să intre.

PAUL

Salut, Kurt, căcăcios mic ce eşti, Paul e beat, nu e cazul să faci ochii ăştia.

TATĂL

Încet. Îți aduc un pahar cu apă.

PAUL

N-am nevoie de apă. Vreau să fut. Nu aveți nimic de futut prin casă?

MAMA

(Spre Kurt şi Olga.)

Ia duceți-vă voi doi sus acuma, mâine are să se simtă iarăşi bine.

PAUL

Aşa o casă mare şi nimic de futut. Ce zici de asta, Olga, surioară. Tu te-ai futut vreodată?

OLGA

Da.

KURT

Asta nu-i sora ta.

TATĂL

Ți-am adus apa. Şi ține-ți gura. Eşti beat.

PAUL

Mai spune o dată. Beat. Mai am mult până să fiu beat. Tu nu mă cunoşti deloc.

KURT

Eşti un bețivan ordinar.

MAMA

Linişte.

PAUL

(Lui Kurt.)

Mai spune o dată. Am să-ți zdrobesc capul de perete.

KURT

Eşti un bețivan ordinar.

(Paul râde.)

PAUL

Aşa de mic şi de căcăcios. Pe-ăsta ar trebui să-l bateți o dată la cur până-i țâşneşte sângele. Da?

TATĂL

Poți să rămâi liniştit aici peste noapte. Poți să dormi pe canapea.

PAUL

Pe canapea.

MAMA

Îți aducem şi-o găleată la-ndeamnă.

PAUL

Eu nu borăsc. Fir-ar să fie. Am să dorm sus. La Olga.

KURT

Nu mai dormi acolo.

TATĂL

Bea puțină apă şi pe urmă culcă-te.

PAUL

Mă cac pe apa ta. *(Bea.)* Ce vă uitați aşa la mine? Căcăcioşilor. *(Vomită.)*

OLGA

Acum devine scârbos.

KURT

Şi nu-i nici o găleată aici.

TATĂL

Poftim. Aşa ne trebuie.

MAMA

Du-te la wc, dacă vrei să vomiți.

PAUL

Ah. Covorul. Îmi pare rău, de treaba cu covorul.

TATĂL

Ceva de curățat.

PAUL

Ah.

OLGA

Mai vine-o repriză.

(Paul vomită.).

TATĂL

Acum nu mai stați aşa ca proştii! Găleata! Cârpa de şters! Faceți curat aici. Du-l la wc. Acolo n-are decât să-şi borască şi mațele.

KURT

Eu nu pun mâna pe ăsta.

PAUL

Ah.

(Mama vine cu ustensilele de curățat.)

OLGA

Să mergem la culcare. Vino.

KURT

Somn uşor, căcăciosule.

PAUL

Ah.

MAMA

Mai avem un an, doi, şi ei pleacă din casă, atunci suntem din nou doar noi doi.

TATĂL

Îhâm.

MAMA

Atunci avem din nou timp pentru noi. Şi toată tevatura cu ăştia doi s-a sfârşit.

TATĂL

Atunci avem tot timpul din lume să ne tâmpim în linişte şi să ne boşorogim.

MAMA

Încă de pe acum suntem prea bătrâni pentru agitația asta cu copiii. La un moment dat vine vremea să se termine cu toate astea.

TATĂL

Şi pe urmă?

MAMA

Despre altceva nu mai avem de vorbit?

TATĂL

Ba da. Dar de când au luat-o razna ăştia doi, noi ne-nțelegem mai bine, ai băgat de seamă? Vorbim mai mult ca-nainte.

MAMA

Te pomeneşti că numai pentru noi fac ei asta. Ne fac nouă o bucurie, ca doi copii cu adevărat buni. Fac toată maimuțăreala şi tot teatrul ăsta pentru noi, fac pe tâmpiții, transformă casa în balamuc, îl mai invită şi pe prietenul lor Paul, ca să joace şi el, şi numai pentru ca noi doi, bătrânii, să avem ceva de făcut. Şi cum am ieşit noi din cameră, cum încep să umble drepți, îşi fac treaba lor şi sunt nişte oameni normali. Se sacrifică pentru noi.

TATĂL

Câteodată mă întreb dacă ei aud ce vorbim.

KURT

(Citează.)

Există forțe opuse. Acelea care contribuie la naşterea lucrurilor, ele se numesc tensiune şi luptă, în vreme ce acelea, care duc la incendiul mondial, se numesc armonie şi pace.

(Olga şi Kurt stau în întuneric în fața lui Paul.)

PAUL

Ce vreți de la mine?

OLGA

Ți-o spunem o dată cu frumosul. Cară-te. Împachetează-ți tot calabalâcul şi cară-te.

PAUL

Altfel ce? Altfel îl aduci pe fratele tău mai mare? Rămân aici, părinții tăi m-au invitat.

OLGA

Poți să te caci pe invitația asta. Noi nu te vrem aici, aşa că valea.

PAUL

Nu.

OLGA

Ți-am spus-o o dată cu frumosul. Dacă mâine mai eşti aici, trecem la fapte.

MAMA

Ei, voi doi, bărbații.

TATĂL

Ne aduci ceva de băut? Te rog.

(Mama aduce două pahare, tatăl şi Paul beau.)

Să ştii că joacă bine, Paul.

MAMA

Da?

TATA

Nu pot să-i fac față, cu oasele mele bătrâne.

PAUL

E drept că eu sunt mai iute, dar Hans are un mai bun simț al mingii.

MAMA

Asta a fost întotdeauna aşa, nu-i de vină vârsta.

PAUL

Mă duc să fac un duş.

(Se duce.)

TATĂL

Paul e un om cu care poți să stai de vorbă. Ăsta-i un bărbat adevărat.

MAMA

Şi e un semn bun. Când Paul a vomitat, ei au vorbit. Asta înseamnă că are o influență bună.

TATĂ

Nici măcar nu mă mai gândeam la ei acum.

(Paul e-n pielea goală şi are un sac plin de cenuşă.)

PAUL

Poftim.

MAMA

Pune ceva pe tine.

PAUL

Poftim.

TATĂL

Ce poftim? Mai întâi pune ceva pe tine.

PAUL

Poftim. Astea sunt hainele mele. Ăsta-i rucsacul meu. Toate arse.

TATĂL

Acum ce s-a mai întâmplat?

PAUL

Au luat-o razna. Sunt nebuni de legat. Amândoi. Trebuie duşi la ospiciu. Imediat.

TATĂL

Ține-ți gura. Ce s-a-ntâmplat aici? Un bărbat în pielea goală stă în fața mea şi zice că copiii mei trebuie internați în ospiciu. Ce-nseamnă asta?

MAMA

Linişteşte-te. I-au ars lucrurile, asta-i tot.

TATĂL

Asta-i tot?

PAUL

Da.

TATĂL

Asta-i tot. Ce fel de stare mai e şi asta? O stare de asediu, asta e. Teroare în propria mea casă. Nu am de gând să mă las provocat de voi. Avortonilor! Nu mă faceți voi pe mine să-mi ies din minți, cine crede asta, ăla s-a ars!

MAMA

Păi, deja ți-ai ieşit din minți.

OLGA

Dacă cunoşti clădirea, e foarte uşor. Prima mea casă nu o cunoşteam nici unul. Noaptea, orice zgomot devine enorm de mare, şi eu deschid ochii mari, atât de mari, că-mi dau lacrimile şi-mi curg pe obraji în jos. Kurt ridică o piatră, pe-acolo trebuie să intrăm acum, zice el, şi piatra zboară spre o clădire de cărămidă. Mie mi se pare că a dărâmat întreaga clădire, fiindcă zgomotul sfâşie noaptea toată, dar nu-s decât cioburile care cad în jos. Kurt a intrat deja în casă prin geamul spart, şi eu tot mai stau pe loc încremenită, dacă nu cumva se mişcă ceva. Kurt mă trage în casă peste zidul de cărămidă şi înăuntru nu-mi mai dă deloc drumul la mână. Eu trag iarăşi aer în piept, tremur toată, şi nu ştiu, poate că mi-e şi frig, dar capul mi-e limpede şi uşor, îmi vine să chicotesc într-una. Stăm în loc, ochii se obişnuiesc cu întunericul, şi luna face dungi albe pe podea. Peste tot stau maşini de cusut cu lucruri pe jumătate cusute. Pe mese sunt întinse stofe, şi lângă unii pereți sunt suporturi înalte, pe care sunt aşezați baloții. Şi afară a trebuit să fac, fiindcă sunt aşa de agitată. Poți să te pişi aici undeva, pe o maşină de-asta de cusut, zice el, şi-aşa în două ore nu mai rămâne nimic din tot ce-i aici. Iar îmi vine să chicotesc, dar mă las pe vine chiar în locul în care sunt, pe covor, şi-n timpu-ăsta mă uit la un model de stofă, cu flori şi cu animale, alea se uită la mine ciudat, cum se holbează ele aşa rulate şi singure de pe baloturile lor de stofă în întuneric. Kurt mai ține încă mâna mea într-a lui şi e foarte serios. El îşi ține bricheta la balotul care atârnă de pe masă în jos şi imediat e lumină, şi animalele se răsucesc şi dispar, şi eu văd umbrele cum dansează pe fața lui Kurt. Pe urmă suntem amândoi într-o uşă, în spatele nostru trosneşte deja, şi pute, şi-n fața noastră e o sală cu multe locuri pentru cusut. Acum începe, zice el, şi eu ştiu că trebuie să deschid geamurile. El ia sticlele din sacoşă şi deşurubează capacele. Le miroase şi le îndeasă cârpe în gât. Eu mă uit la el dintr-o parte, cum respiră agitat şi e concentrat, ca un meseriaş care repară un instrument complicat. Acum sticlele stau înşirate la rând pe podea. Kurt o ia pe prima, o întoarce de câteva ori scurt cu fundu-n sus şi ține bricheta lângă cârpă. El îmi întinde obiectul şi acum îl am în mână şi fumul în față şi scutur din cap şi-l arunc de perete. Imediat se face lumină şi cald, merge repede de tot, tapetul arde, focul stropeşte baloții de stofă, eu stau şi mă uit, dar Kurt a aruncat deja sticla următoare, aia se sparge peste o masă, şi focul se-ntinde bubuind, şi eu trebuie deja să iau sticla următoare, şi acum îşi dă drumul aerul pe care l-am

ținut tot timpul în mine şi strig în urma sticlei care se zdrobeşte într-o maşină de cusut, scaunul arde şi stă într-o baltă de flăcări, şi Kurt aruncă, şi eu mă uit cum sar scânteile şi cum plesneşte, atunci când sticlele se izbesc, şi norii de foc urlă în sus, şi un vânt fierbine îmi trece peste ochi, şi nu mai vreau să plec, aud că încă mai strig, şi, fără să mai văd ceva, mai arunc o sticlă şi râd şi simt arşița pe obrazul meu şi în păr, atunci el îmi ia capul între mâinile lui şi se uită înfricoşător în ochii mei şi mă muşcă de gură şi peste tot pe piele şi eu mai chicotesc o dată încet şi mă gândesc, acum sunt aici, în sfârşit aici. Nu ştiu cu am ieşit din clădire. Afară m-am aşezat undeva în iarbă şi am văzut cum se luminează în spatele geamurilor. El mi-a luat din nou mâna şi ne-am dus acasă, deloc grăbiți, şi n-am mai spus un cuvânt toată seara.

TATĂL

Tu ai să pleci la Anna la țară. Poți să stai toată vara la ea şi s-o ajuți. Ăia au nevoie de oameni tineri şi puternici. Şi ție îți face bine să munceşti un pic. E mai bine decât să stai pe-aici degeaba.

(Kurt se uită.)

Nu trebuie să spui nimic. Totul e deja aranjat pentru tine. Ai să primeşti camera de la mansardă, pe-aia o s-o ai numai pentru tine.

(Kurt ia un pahar şi-l sparge.)

Ce vrea să fie asta?

(Kurt începe să distrugă. Fără furie, sistematic.)

Termină cu prostiile. Lasă lucrurile-n pace. Nu foloseşte la nimic. Ai să mergi la mătuşă-ta, chiar dacă faci praf tot-tot-tot.

(Kurt continuă să spargă obiecte şi să le-arunce prin casă, în timp ce tatăl încearcă să-l împiedice.)

MAMA

Aha.

TATĂL

Rămâi afară, ăsta e pus pe spart. Adu-l încoace pe Paul.

MAMA

Da.

TATĂL

Termină. Mai bine spune ceva. Dacă nu-ți convine ceva, mai bine spune ceva, înainte să mai spargi ceva.

PAUL

E nebun.

(Din câteva mişcări l-a pus pe Kurt la podea, îi pune un genunchi pe şale şi-i răsuceşte un braț la spate. Kurt urlă de durere.)

La asta te pricepi: Să faci praf tot ce-ți iese-n cale.

MAMA

Nu-l mai chinui, ai să-i scrânteşti toate alea.

PAUL

La balamuc trebuie să-l duceți. V-ați prins şi voi acum, în sfârşit?

TATĂL

Nu ştiu ce-nseamnă asta.

PAUL

Mai întâi trebuie să vă distrugă toată locuința, până când vă prindeți şi voi.

MAMA

Acum termină. S-a liniştit.

PAUL

Eu l-am liniştit. Ar avea nevoie de asta mai des.

TATĂL

Dă-i drumul. Acum nu mai face nimic.

PAUL

Cum crezi.

(Se ridică. Kurt rămâne pe jos nemişcat, cu ochii închişi.)

Hai o dată. Ridică-te. Şi nu mai face pe mortul.

TATĂL

Kurt. Ridică-te. Trebuie să strângi pe-aici.

(Kurt nu se urneşte. Paul îi dă un şut.)

PAUL

Fă ce ți se spune.

MAMA

Nu aşa. În casa asta oamenii nu sunt loviți cu piciorul. *(Îngenunchiază lângă Kurt.)*

Kurt. De ce faci asta? Nici nu ştii cât ne doare.

(Plânge.)

PAUL

Eu nu vreau să văd aşa ceva.

TATĂL

Mă duc după mătură.

OLGA

Dragă Kurt. Totul e altfel, când tu nu eşti aici. Cu timpul se face foarte frig şi întuneric. Mă lipesc tare de tot de mobile şi noaptea mă înghite salteaua. Ăia de afară fac tot felul de chestii. Dau buzna într-una. Eu mă retrag atât cât pot, dar nu merge prea bine. Ieri au reuşit chiar să mă târască până în faţa uşii. N-am văzut aproape nimic. Până la maşină aproape c-au trebuit să mă ducă pe sus. Nici nu ştiu dacă la o adică chiar aş fi avut picioare. M-au dus până la un lac şi ei s-au udat în apă. N-am putut să văd nimic de atâta clipit. Cred că ei s-ar fi bucurat dacă m-aş fi dus în apă sau dacă aş fi râs. Azi am rămas toată ziua în pat, cred că am făcut o febră împotriva muririi, ţi-am fost tare recunoscătoare. Olga.

KURT

Dragă Olga. Deci aşa e la ţară. Bun. Trebuie să-ţi scriu despre asta. Când dormi în iarbă, ţi se târăsc gândacii pe mână. Nu este la fel de rău ca acasă, ci mai rău. Mătuşa. Când crede ea că dorm, se caţără pe scară până la mansardă şi stă în faţa patului meu şi se uită cum dorm. Eu sunt treaz şi aproape că încetez să respir. Stă mult timp aşa, până când oftează puţin, pe urmă coboară scara înapoi. Sunt abia la început, dar o dată şi-o dată vara a trecut şi vin eu acasă. Am să am grijă să nu ne mai despartă nimic. Am vrut s-o şterg de-aici, dar m-am gândit bine iar acuma am chiar un plan. Nu ar fi bine s-o şterg acum. Am să ne prind unul de altul în nituri, că nici o bombă n-are să poată să ne mai despartă. Într-o bună zi totul se transformă în foc. Kurt.

MAMA

E bine că eşti din nou aici. Când am văzut asta, am ştiut imediat că trebuie să te întorci acasă, aici, la părinţii tăi.

TATĂL

Nici nu ştiu ce să spun.

MAMA

Kurt. De ce a fost nevoie de asta? Te-am ţinut pe genunchi, şi mâna ta abia dacă putea să-mi ţină degetul. Când au intrat toate astea în tine? Cine te-a adus până aici? Nu se poate să fi fost noi aceia. Ce să facem noi cu tine acum? Acum

trebuie să te predăm la poliție. Trebuie să te protejăm de tine însuți. Şi pe Olga la fel. Altfel ai să te distrugi. Măcar acum spune-i şi tu ceva mamei tale. Nu se poate să fii atât de dur. Un strigăt de ajutor, asta e, toată povestea asta cu aprinsul, şi eu vreau să te-ajut. Dar trebuie totuşi să vrei şi tu să te-ajuți. Noi în orice caz avem bunăvoință.

TATĂL

Pe Paul de exemplu l-am trimis imediat la plimbare.

MAMA

Poate poți să-mi explice, şi atunci eu am să înțeleg. Vreau aşa de mult să înțeleg de ce faci asta. Eu sunt de partea ta, doar eşti copilul meu.

KURT

Nu pune mâna pe mine.

MAMA

Atunci nu pun mâna pe tine. Măcar acum ai spus şi tu ceva. Ai să vezi că totul are să fie bine. Mâine mergem la poliție. Ăia or să te-ajute. Toată lumea vrea să te ajute.

OLGA

Nu am putut să fac nimic. S-au dus în pivniță în timp ce dormeam. Nu ştiu cum de s-au prins.

KURT

Nu-i nimic.

OLGA

Mâine ajungi la poliție. Or să te-nchidă, asta nu se poate.

KURT

Nu-i nimic. Eu am trecut deja mai departe. Adu ciocanul.

MAMA

Hans? Hans, scoală-te!

TATĂL

Ce mai e?

MAMA

E cineva în cameră.

TATĂL

Hm?

MAMA

E cineva aici.

TATĂL

Prostii.

MAMA

Ba da. Aprinde lumina.

TATĂL

Hm. *(Aprinde lumina.)* Ce-i cu voi aici?

MAMA

Voi eraţi?

TATĂL

Vreţi să vorbiţi? E târziu.

MAMA

Ăştia nu vor să vorbească. Se uită numai.

TATĂL

Să mergem la bucătărie.

MAMA

Ca nişte păpuşi de ceară.

TATĂL

Să-mi iau halatul de baie pe mine.

KURT

Ţine-l bine.

KURT

(Citează.)

Va avea loc o judecată prin foc, o să se judece lumea şi toate lucrurile care sunt în ea. Focul are raţiune şi domneşte peste toate lucrurile. Focul va veni încoace şi va cuprinde şi va judeca totul. Vreau să stau jos.

PAUL

Despre incendieri am auzit vorbindu-se şi s-a şi văzut şi chiar s-a simţit mirosul, de la fum. Atunci mi-am dat seama imediat, cum stăteam aşa cu sacul pentru gunoi plin cu cenuşă, şi alea fuseseră lucrurile mele, atunci mi-am dat seama, casele, tot Kurt şi Olga fuseseră şi acolo. Şi le-am spus părinţilor, miroase a benzină la voi sau ce, nimic mai mult, restul s-a-ntâmplat de la sine. Şi am ştiut şi că tot împreună au dat foc şi la case. Aşa de tare îi sclipeau şi-i tremurau ochii lui Olga, cel mai tare i-ar fi plăcut să-mi strige în faţă că ea fusese aia. Eu am ştiut că şi ea a fost de faţă, nu numai Kurt. Dar de spus n-am spus nimic.

OLGA

Zi ceva.

KURT

Nu-mi place să vorbesc.

OLGA

E atâta linişte.

KURT

Trebuie să înduri asta.

OLGA

Atunci e cel mai rău: când dorm cu toții. Atunci îmi aud propriul meu sânge cum îmi foşneşte în cap. Mai mult îmi place să vorbească. Când se ceartă e bine. Acum, unde e atâta linişte, mi se face frică să dorm. Ei ar putea să fie-n cameră atunci. Închid ochii: pac în stânga, pac în dreapta, se deschid uşile la dulap, şi ei sunt înăuntru, în dreapta şi-n stânga în hainele noastre, în întuneric, cu ochi albi, şi se uită de aproape de tot.

OLGA

Acum ce facem?

KURT

Nimic. Închidem uşa.

OLGA

E atâta linişte în casă.

KURT

Nu e altfel decât era înainte.

OLGA

Ceva e totuşi altfel.

KURT

Erau morți încă dinainte. Acum rămân întinşi şi se preling în saltelele lor. Aproape nici o diferență.

OLGA

Nu mai e scârțâitul gresiei, când se strecoară la wc, noaptea.

KURT

Asta n-a existat niciodată.

OLGA

Şi vorbăria lor, când mănâncă, atunci când încearcă să ne spună ceva. Nici asta nu mai e acum.

KURT

Nu a existat niciodată. De mult nu mai exista, şi eu o şi uitasem. Curând, nici tu n-o să mai ştii nimic despre asta.

OLGA

(Vorbeşte în somn.)

Ea n-a murit de tot. N-ai lovit-o ca lumea. Nu poți să te opreşti acum, trebuie s-o omori de tot. Să termine o dată cu țipetele. Dă-i drumul. Nu reuşeşti s-o omori. Încă mai mişcă. Încă mai palpită. O dată-ncet şi de două ori tare.

(Sună.)
PAUL
Alo.
OLGA
Ăsta-i Paul.
KURT
Nu deschide.
OLGA
Poate ne-ajută.
KURT
N-am nevoie de nici un ajutor.
OLGA
Dar poate că eu am nevoie de ajutor.
KURT
Nimeni nu mai poate să ne ajute. Aici nu mai e nimic de salvat.
PAUL
Olga?
OLGA
Da.
KURT
Taci.
PAUL
L-au luat pe Kurt?
KURT
Spune da.
OLGA
Da.
PAUL
Eşti singură?
KURT
Spune da.
OLGA
Da.
PAUL
Mă laşi să intru?
KURT
Aici nu intră nimeni. Spune-i asta.
OLGA
Ştiu şi singură ce vreau să-i spun.

PAUL
Ai spus ceva?
OLGA
Nu.
PAUL
Pot să intru?
KURT
Dacă-l laşi înăuntru, arunc totul în aer aici.
OLGA
Nu.
PAUL
Cu mine vorbeşti? Mai e cineva înăuntru?
OLGA
Nu.
PAUL
Atunci ce-i? Pot să intru?
OLGA
Nu.
PAUL
Pot să mai trec o dată, mai târziu?
OLGA
Da.
KURT
Nu. De ce ai spus da?
OLGA
Nu ştiu. Mi-e rău. A plecat acum?
KURT
Da.

KURT
Când un om moare, atunci el e mort. Rece. Iar ceilalți ştiu că cel mai bun lucru e să-l ia şi să-l bage-ntr-un foc, unde arde. Cine nu mai mănâncă singur, e mâncat, cine nu mai arde singur, e ars.

OLGA
Kurt.
KURT
Da.
OLGA
Mi-e foame.

KURT
Uite-te-n cămară.
OLGA
Nu mai e nimic acolo.
KURT
Bea apă. Eu fac asta de ieri.
OLGA
Mult timp nu poți să faci asta. Pe urmă te-neci.
KURT
Păi nici nu mai trebuie să dureze mult.
OLGA
Aici e un aer rău. Mă îmbolnăvesc de la el.
KURT
Trebuie să suporți asta. Şi eu trebuie să te suport pe tine.
OLGA
Dar nu pentru mult. Pe urmă o să ne mâncăm unul pe altul.

KURT
Ce caută ăsta aici?
OLGA
Eu i-am dat drumul. Credeam că dormi.
PAUL
Unde sunt părinții voştri?
KURT
Au plecat.
OLGA
(Simultan.)
În dormitor.
PAUL
Dorm deja?
OLGA
Nu.
KURT
(Simultan.)
Da.
PAUL
Cum aşa? Pot să vorbesc cu ei?
KURT
Nu.
PAUL

(Strigă.)

Hans? Unde s-au dus?

OLGA

S-au dus.

KURT

(Simultan.)

Nimeni nu-i mai trezeşte acum.

OLGA

Mi-e aşa de rău.

PAUL

Cum poți să arătați. Şi ce mai pute. Nu deschideți geamul?

KURT

Aici nu intră nimic. Totul e închis aici.

OLGA

Scoate-mă de-aici.

PAUL

Da. Dar de ce? Ce s-a-ntâmplat?

KURT

Acum au pus mâna pe tine.

PAUL

Cine?

OLGA

Ia-mă cu tine, nu mai e nimic sănătos aici.

KURT

Acum au pus mâna pe tine.

PAUL

Vreau să vorbesc cu părinții tăi acum, imediat.

KURT

Du-te-n dormitor şi trezeşte-i.

PAUL

Asta am să şi fac acum, voi doi sunteți duşi.

OLGA

Kurt.

KURT

Ține-ți fleanca. Dacă eşti prea slabă, atunci ține-ți fleanca şi cară-te cu ăla. Eu mă descurc şi singur.

(Paul se întoarce palid din dormitor.)

OLGA

El i-a omorât. El i-a pândit cu ciocanul în mâna şi i-a omorât pe-amândoi. Fiindcă nu voia la poliție. N-am putut să-l împiedic, pe mine m-a-nchis în camera mea, i-am auzit de la distanță cum strigau, n-am putut să fac nimic, am lovit într-una cu pumnii în uşă şi am strigat, pe urmă a venit el şi m-a bătut, m-a ținut ostatică, n-am mai mâncat nimic de câteva zile, trebuie să mă scoți de-aici şi totul are să fie iarăşi bine, trebuie să fie iarăşi bine, sunt foarte foarte bolnavă.

PAUL

Vino.

(O ia şi pleacă.)

KURT

Plecați o dată, voi. Chemați o dată poliția aia a voastră. *(Strigă.)* A fost o greşeală, Olga, tu ai fost o greşeală. Să nu mai depinzi de nimic, să te extragi din toate legăturile şi să închizi totul etanş, totul etanş şi strâns împachetat. *(În continuare, el duce mai multe canistre cu benzină în față şi stropeşte scena cu ele.)*

Deci, naşterea mea: Între picioarele ei, maică-mea m-a văzut cum mă bălăbănesc într-o parte, mai întâi lateral, pe urmă cu nasul îndreptat spre țelul meu. Brusc, a devenit cu patru tone mai uşoară, şi atunci a fost trasă cu putere în sus. Ea a ştiut că durează patruzeci şi trei de secunde, de-aia a numărat, mama mea. La patruzeci şi trei s-a oprit. O bombă neexplodată, a gândit ea. În clipa aia era deodată acolo o lumină care glisa, şi mama mea a văzut o uriaşă masă de aer în formă de cerc, care se repede mai întâi în sus şi apoi dispare-ntr-o parte, ca şi când s-ar fi desprins inelul de la o planetă, şi ăsta venea acum, de jos, înspre ea. O undă de şoc a aruncat-o în sus, apoi la scurt timp după asta şi un al doilea şoc puternic, unda de şoc reflectată, s-a gândit ea. Acum nu mai vine nimic, păstrează-ți calmul. Pretutindeni au izbucnit incendii, prea multe, nici nu mai reuşea să le numere. O coloană de fum s-a ridicat repede, roşie ca focul la mijloc, şi s-a-ndoit în partea de sus, ca şi când s-ar fi lovit de un tavan. Asta fost naşterea mea. Am reținut absolut tot.

(A turnat benzină pe sine însuşi, acum ia un băț de chibrit din cutie şi-l aprinde.)